

Sygn. akt I C 908/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: K. Ż.

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 2.444,19 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści cztery złote, 19/100) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych, 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 2.679,95 zł (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych, 95/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zwraca powodowi P. K. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 269,20 zł (dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych, 20/100) tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki zaksięgowanej pod poz. 3000169/0003.

Sygn. akt I C 908/15

UZASADNIENIE

Powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego **(...) spółki akcyjnej w W.** kwoty **2.551,13 zł** tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2014 r. oraz kwoty **7.500 zł** tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy, ból, cierpienia fizyczne i psychiczne wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że stanowiący jego własność samochód osobowy marki C. o nr rej. (...) uległ uszkodzeniom w wyniku kolizji drogowej z dnia 18 lipca 2014 r., zaś sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany na podstawie sporządzonej kalkulacji ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 2.275,43 zł i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania. Powód zlecił ustalenie kosztów naprawy pojazdu niezależnemu rzeczoznawcy, który określił koszt przywrócenia pojazdu do

stanu sprzed szkody na kwotę 4.826,56 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.551,13 zł, stanowiącej różnicę między odszkodowaniem należnym a faktycznie wypłaconym, zarzucając ubezpieczycielowi bezpodstawne zaniżenie w kalkulacji naprawy wartości części zamiennych o 45%, kosztów materiałów lakierniczych oraz stawki za roboczogodziny. W odpowiedzi na wezwanie pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, że jego zmiana możliwa będzie po udokumentowaniu przez poszkodowanego poniesionych kosztów naprawy pojazdu.

Dalej powód podniósł, że następstwem kolizji drogowej z dnia 18 lipca 2014 r. było również odniesienie przez powoda obrażeń ciała. Wskazał, że po wykonaniu badania rtg kręgosłupa szyjnego okazało się, że następstwem kolizji drogowej, w której uczestniczył powód było zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów oraz więzadeł na poziomie szyi. U powoda stwierdzono też pourazową dyskopatię C4/C5-C6/C7. Powód nosił usztywniający gorset na poziomie szyi, a ponadto – z uwagi na silne bóle – przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 21 lipca 2014 r. do 29 grudnia 2014 r. Powód zgłosił pozwanemu szkodę na osobie, jednakże pozwany odmówił wypłaty świadczenia z tego tytułu.

Pozwany (...) spółka akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ustalił i przyznał powodowi kwotę 2.288,97 zł z tytułu uszkodzenia pojazdu, a nie jak wskazał powód w pozwie, kwotę 2.275,43 zł. Nie kwestionując faktu uszkodzenia samochodu powoda, ani nie negując, że z tytułu umowy OC zawartej ze sprawcą zdarzenia zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody, pozwany zarzucił, iż wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji i wypłacone powodowi odszkodowanie w pełni zrekompensowało szkodę w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 18.07.2014 r. Pozwany zakwestionował również datę początkową, od której powód domagał się naliczania odsetek ustawowych od kwoty odszkodowania, wskazując że winny być one naliczane w oparciu o art. 817 § 2 kc.

W kwestii zadośćuczynienia pozwany podniósł, że w wyniku poczynionych w trakcie postępowania likwidacyjnego ustaleń, w tym na podstawie dostarczonej dokumentacji medycznej oraz orzeczeń lekarskich, nie znalazł podstaw do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda. Wskazał, że z dokumentacji medycznej, a zwłaszcza z badań (...) i RTG powoda, wynika że występują u niego zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa, a ponadto badanie (...) wykluczyło obecność ostrych urazowych uszkodzeń kręgosłupa szyjnego. Pozwany z ostrożności zakwestionował również datę naliczania odsetek od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia, podnosząc że odsetki należą się od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. nr rej. (...) należący do P. K.. Poszkodowany P. K. i sprawca kolizji M. L. sporządzili oświadczenie, z którego wynikało że M. L. spowodował kolizję, w wyniku której uszkodzeniu uległ tylny zderzak i kłapa bagażnika pojazdu P. K.. Nadto wskazano, że osób poszkodowanych nie było. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, nadto dowód: oświadczenie z dnia 18.07.2014 r. – k. 56.

Powód zgłosił w (...) S.A. szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC. Ubezpieczyciel sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 2.275,43 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kosztorys k. 12-13.

Ubezpieczyciel przyznał i wypłacił P. K. odszkodowanie w wysokości 2.275,43 zł. W dniu 27 stycznia 2015 r. ubezpieczyciel dopłacił kwotę 13,54 zł do wcześniej wypłaconej kwoty 2.275,43 zł

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 27.01.2015 r. – k. 55.

P. K. zlecił prywatnemu rzeczoznawcy oszacowanie kosztów naprawy pojazdu. Działając na zlecenie powoda rzeczoznawca samochodowy B. S. sporządził kalkulację naprawy auta na kwotę 4.826,56 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy – k. 15-18.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2014 r. P. K. wezwał ubezpieczyciela do dopłaty należnego mu odszkodowania w wysokości 2.551,13 zł. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując że ponowne ustalenie wysokości odszkodowania będzie możliwe po przedstawieniu faktur dokumentujących rzeczywiście poniesione koszty naprawy auta.

Bezsporne, nadto dowód: pismo powoda z dnia 21.08.2014 r. – k. 19-23, pismo (...) z dnia 22.09.2014 r. – k. 24.

Pojazd powoda nie uczestniczył wcześniej w żadnym wypadku.

Dowód: zeznania P. K. – k. 69-70.

Koszt naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 18 lipca 2014 r. pojazdu, wynosi 3.848,10 zł netto, 4.733,16 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód komunikacyjnych T. O. – k. 80-84.

W wyniku kolizji z dnia 18 lipca 2014 r. P. K. doznał również obrażeń ciała. W związku z bólem kręgosłupa szyjnego w dniu 20 lipca 2014 r. powód udał się do Miejskiego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S., gdzie otrzymał skierowanie na badania rtg kręgosłupa szyjnego, które wykonano w tym samym dniu. Powodowi zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego i przyjmowanie leków przeciwbólowych. Powód kołnierz nosił przez 4 miesiące. W dniu 14 sierpnia 2014 r. wykonano powodowi badanie rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego, którym stwierdzono dyskopatię C5/C6 i C6/C7.

Dowód: zeznania P. K. – k. 69-70, wynik badania rtg kręgosłupa szyjnego z dnia 20.07.2014 r. – k. 25, zlecenie na zaopatrzenie w wyroby medyczne z dnia 20.07.2014 r. – k. 26, wynik badania MR – k. 57.

W związku z bólami kręgosłupa P. K. przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 21.07.2014 r. do dnia 29.12.2014 r. Leczenie i rehabilitacja powoda została zakończona 19.01.2015 r.

Dowód: zaświadczenie o stanie zdrowia dla celów świadczeń ubezpieczenia społecznego – k. 27-28, zaświadczenie lekarskie z dnia 19.01.2015 r. – k. 29

Przed wypadkiem z dnia 18 lipca 2014 r. P. K. nie miał problemów ze zdrowiem, był aktywny fizycznie. Obecnie powód jest mniej aktywny fizycznie, reaguje na zmiany pogody, bolą go ramiona z obu stron i kręgosłup szyjny, ma mniejszy skręt szyi i odczuwa bóle głowy, co wcześniej zdarzało się bardzo rzadko.

Dowód: zeznania P. K. – k. 69-70.

P. K. otrzymał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odszkodowanie w kwocie 3.500 zł za 5% uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: zeznania P. K. – k. 69-70.

P. K. zgłosił (...) S.A. roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 7.500 zł. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty zadośćuczynienia uznając, że okoliczności wypadku, znikome uszkodzenia pojazdu, dostarczona przez powoda dokumentacja medyczna oraz oświadczenie sprawcy przedmiotowego zdarzenia nie dają podstaw do uznania, aby w kolizji drogowej z dnia 18.07.2014 r. doszło do powstania obrażeń ciała i rozstroju zdrowia będących przesłanką do wypłaty zadośćuczynienia.

Dowód: zgłoszenie szkody osobowej – k. 30, odwołanie z dnia 02.02.2015 r., pismo (...) S.A. z dnia 26.02.2015 r. – k. 32.

W wyniku zdarzenia z dnia 18 lipca 2014 r. powód P. K. doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Uraz ten spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu pod postacią zespołu korzonkowego szyjnego z prawostronną rwą barkową. Ograniczenia ruchomości wynikają z obecności zmian chorobowych – zwapnienia, osteofity, dyskopatya. Uszczerbek na zdrowiu, jaki doznał powód w wyniku zdarzenia, wynosi 5%. Dolegliwości bólowe o dużym nasileniu związane bezpośrednio z uszkodzeniem tkanek trwały około 5 dni. Po tym okresie powód odczuwał i odczuwa nadal ból więzadłowy i korzonkowy, który ma umiarkowane natężenie i jest uśmierzany przez unieruchomienie i farmakoterapię. Powód nie powrócił jeszcze do stanu zdrowia sprzed zdarzenia. Rokowanie co do ustąpienia objawów korzonkowych jest korzystne (około 24 miesiące od zdarzenia). Ograniczenia związane z zakresem ruchomości wynikają z obecności zmian chorobowych i w tym zakresie powód nie rokuje poprawy. Istotne ograniczenia w funkcjonowaniu w życiu codziennym występowały u powoda w okresie 6 tygodni od zdarzenia.

Dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 85-87.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 18 lipca 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której pojazd powoda uległ uszkodzeniu. Pozwany nie kwestionował również okoliczności, że łączyła go z właścicielem auta kierowanego przez sprawcę kolizji umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Strony różniły się natomiast w ocenie, jaka winna być wysokość należnego powodowi odszkodowania za uszkodzenie pojazdu oraz czy w wyniku zdarzenia doszło do powstania obrażeń ciała i rozstroju zdrowia powoda będących przesłanką do wypłaty zadośćuczynienia.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem (por. wyrok SN z 07.08.2003r., IV KKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego

i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Nadto zważyć należało, że w myśl prezentowanego w orzecznictwie stanowiska w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., OSNC 1973/6/111 oraz z dnia 05 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Ustalając w niniejszej sprawie koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z pisemnej opinii biegłego T. O., który oszacował ten koszt na kwotę 4.733,16 zł brutto. Biegły do określenia kosztów naprawy samochodu przyjął średnie ceny części zamiennych i materiałów lakierniczych obowiązujące w II połowie 2014 r. według informacji pozyskanych u dealerów samochodów marki C., importerów i hurtowników części zamiennych oraz danych z systemu (...). Biegły przyjął również stawki za robociznę jak dla zakładów (...) kategorii zgodnie z ustalonymi przez Cech (...) w S. stawkami obowiązującymi w 2013 r., tj. 80 zł/rbg dla prac mechanicznych i blacharskich oraz 90 zł/rbg dla prac lakierniczych.

Powód jak i pozwany w zakreślonym terminie nie zgłosili zarzutów do powyższej opinii.

Analiza treści opinii biegłego pozwalała na uznanie, że jest ona wyczerpująca, rzetelna i wiarygodna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości Sądu.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosków wynikających z opinii biegłego jest okoliczność, iż przedstawiona przez biegłego argumentacja zgodna jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 r. (sygn. III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), zgodnie z którym przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Jednocześnie argumentacja biegłego zgodna jest z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Pozwany nie wykazał w toku niniejszego postępowania, aby uszkodzone części były częściami nieoryginalnymi bądź częściami niepełnowartościowymi, np. uprzednio uszkodzonymi. Pozwany zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda na tę okoliczność, jednakże z zeznań tych wynikało, że uszkodzony pojazd był do czasu przedmiotowego zdarzenia bezwypadkowy. Skoro zatem ubezpieczyciel nie wykazał, aby elementy zakwalifikowane do wymiany bądź naprawy były wcześniej naprawiane, uprawnionym jest wniosek, iż uszkodzeniu uległy nieuszkodzone wcześniej części oryginalne pojazdu i ceny takich części biegły zasadnie przyjął do wyliczenia szkody.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta powoda wynosił 4.733,16 zł brutto. Pomniejszając tę kwotę o kwotę 2.288,97 zł z tytułu już wypłaconego odszkodowania, powodowi należała się kwota **2.444,19 zł**, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku. W pozostałej części żądanie powoda w zakresie roszczenia o odszkodowanie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a

także art. 817 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, w niniejszej sprawie nie będzie miał zastosowania art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 § 2 kc, zgodnie z którymi gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie (30 dni) okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1.

Przepis art. 817 § 2 k.c., stanowiąc wyjątek od zasady ogólnej, powinien być interpretowany ściśle. Po otrzymaniu zawiadomienia o szkodzie ubezpieczyciel zobowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności oraz do zbadania okoliczności dotyczących wysokości szkody. Tego obowiązku, należącego do istoty działalności ubezpieczeniowej, ubezpieczyciel nie może przerzucić na inne podmioty. Działalność ubezpieczeniowa ma charakter profesjonalny, dlatego należy przyjąć, że zakład ubezpieczeń jest w stanie sprawnie przeprowadzić postępowanie likwidacyjne we własnym zakresie, korzystając z wyspecjalizowanej kadry oraz – w razie potrzeby – z pomocy rzeczoznawców (por. art. 355 § 2 k.c.). Z tych względów należy uznać, że przepis art. 817 § 2 k.c. nie upoważnia ubezpieczyciela do zaniechania prowadzenia postępowania likwidacyjnego, nawet gdy toczy się postępowanie, w którym badane są okoliczności wypadku (por. wyrok SN z dnia 10 stycznia 2000 r., III CKN 1105/98, OSNC 2000, nr 7–8, poz. 134).

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

Podstawą prawną powództwa w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie jest przepis art. 445 § 1 kc w zw. z art. 415 kc.

Jak stanowi art. 445 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w powołanym przepisie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień doznanych przez poszkodowanego w wyniku czynu niedozwolonego. Obejmuje ono cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia czy wyłączenia z normalnego życia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo (por. komentarz do art. 445 kc w: Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia Zobowiązania tom 1 pod red. G. Bieńka Warszawa 2002, teza 13 i 14, str. 438).

Zaznaczenia wymaga, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 kc uzasadniają nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień fizycznych czy psychicznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 1999 r., I CKN 63/98).

Przepisy kc nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, toteż należy wziąć pod uwagę kryteria wypracowane przez judykaturę. Sąd Najwyższy wielokrotnie

podkreślał, iż wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od całokształtu ujawnionych okoliczności, w szczególności od czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałości skutków wypadku, okresu trwania objawów chorobowych i ich nasilenia, wieku poszkodowanego.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządów ruchu w wyniku zdarzenia z dnia 18 lipca 2014 r. powód P. K. doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Uraz ten spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu pod postacią zespołu korzonkowego szyjnego z prawostronną rwą barkową. Ograniczenia ruchomości wynikają z obecności zmian chorobowych – zwapnienia, osteofity, dyskopatia. Uszczerbek na zdrowiu, jaki doznał powód w wyniku zdarzenia, wynosi według biegłego 5%. Dolegliwości bólowe o dużym nasileniu związane bezpośrednio z uszkodzeniem tkanek trwały około 5 dni. Po tym okresie powód odczuwał i odczuwa nadal ból więzadłowy i korzonkowy, który ma umiarkowane natężenie i jest uśmierzany przez unieruchomienie i farmakoterapię. Powód nie powrócił jeszcze do stanu zdrowia sprzed zdarzenia. Rokowanie co do ustąpienia objawów korzonkowych jest korzystne (około 24 miesiące od zdarzenia). Ograniczenia związane z zakresem ruchomości wynikają z obecności zmian chorobowych i w tym zakresie powód nie rokuje poprawy. Istotne ograniczenia w funkcjonowaniu w życiu codziennym występowały u powoda w okresie 6 tygodni od zdarzenia.

Dokonując oceny omawianej opinii sąd uznał ją za rzetelną i fachową. Biegły w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na postawione pytania, jego argumentacja jest rzeczowa, logiczna, a tym samym przekonywająca. Autor opinii w sposób jasny i jednoznaczny wskazał, na jakiej podstawie wyciągnął konkretne wnioski. Opinia została opracowana przejrzyście, w sposób zrozumiały i pozwalający na jej weryfikację.

W ocenie Sądu obrażenia jakich doznał powód i związane z nimi cierpienia fizyczne były niewątpliwie znaczące. P. K. przez 4 miesiące nosił kołnierz ortopedyczny i przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 21.07.2014 r. do dnia 29.12.2014 r. Przed wypadkiem z dnia 18 lipca 2014 r. powód nie miał problemów ze zdrowiem, był aktywny fizycznie. Obecnie powód jest mniej aktywny fizycznie, reaguje na zmiany pogody, bolą go ramiona z obu stron i kręgosłup szyjny, ma mniejszy skręt szyi i odczuwa bóle głowy, co wcześniej zdarzało się bardzo rzadko.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę zatem zakres doznanych cierpień fizycznych, rodzaj i zakres doznanych przez powoda obrażeń ciała, a także wiek powoda oraz fakt, iż powód uzyskał już odszkodowanie za uszczerbek na zdrowiu w kwocie 3.500 zł wypłacone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd zważył, iż zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok SN z 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107, wyrok SN z 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok SN z 22.03.1978 r., IV CR 79/78, nie publ.).

W ocenie Sądu ustalone w sprawie okoliczności uzasadniają przyznanie powodowi kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego. Zdaniem Sądu, kwota ta jest adekwatna do krzywdy, jakiej powód doznał w wyniku zdarzenia z dnia 18 lipca 2014 r. Posiada ona realną, odczuwalną dla powoda wartość i nie sposób uznać jej za symboliczną. Jednocześnie, biorąc pod uwagę skutki opisanego wyżej zdarzenia i aktualne stosunki majątkowe panujące w społeczeństwie – nie jest nadmierna.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania, Sąd w pkt II wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 445 § 1 kc kwotę 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono z mocy art. 481 kc w zw. z art. 455 kc, przyjmując iż winny być one zasądzone od daty wyrokowania. Powyższe rozstrzygnięcie w zakresie odsetek uzasadnione jest okolicznością, iż krzywda poszkodowanego mogła być oceniona dopiero w tej dacie, albowiem – jak wynika z opinii biegłego ortopedy – proces usuwania skutków urazu nie został jeszcze zakończony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

07 września 2007 r., I ACa 458/07, LEX nr 337315, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1991 r., II CR 623/90, Lex Polonica nr 319920).

W pozostałym zakresie, tj. w zakresie zadośćuczynienia ponad zasądzoną kwotę oraz przyznania odsetek od dnia 27.10.2014 r., Sąd powództwo oddalił jako niezasadne, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono z mocy art. 100 k.p.c.

Powód wygrał niniejszą sprawę w zakresie łącznej kwoty 8.444,19 zł z dochodzonej kwoty 10.051,13 zł roszczenia głównego, a więc w 84,00 % (w zaokrągleniu), przegrywając sprawę w 16,00 %, pozwany zaś wygrał sprawę w 16,00 %, przegrał zaś w 84,00 %.

Na koszty poniesione przez powoda składały się: kwota 503,00 zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu; kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 z późn. zm.); kwota 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 730,80 zł wydatkowana na wynagrodzenie biegłych opiniujących w sprawie; tj. łącznie 3.650,80 zł.

Na koszty poniesione przez pozwanego składały się: kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., Nr 490 z późn. zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, tj. łącznie 2.417,00 zł.

Zgodnie z wynikiem procesu powodowi należało się od pozwanego 84,00 % kwoty 3.650,80 zł, tj. 3.066,67 zł, pozwanemu zaś od powoda 16,00 % kwoty 2.417,00 zł, tj. 386,72 zł.

Na podstawie wskazanych wyżej przepisów, Sąd rozdzielając stosunkowo koszty procesu zasądził w pkt IV wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.679,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. różnicę między kwotą należną pozwanemu od powoda a kwotą należną powodowi od pozwanego, zgodnie z powyższymi obliczeniami.

Powód uiszczył zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000,00 zł, a koszty wynagrodzenia biegłych za sporządzenie opinii wyniosły łącznie 730,80 zł, w związku z czym Sąd orzekł w pkt V wyroku o zwrocie powodowi ze Skarbu Państwa kwoty 269,20 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.